

извикваніе припадна въ рѣцѣтъ на Агата и Франческа, когато Якинтъ зграби съ сичката си сила старый Князь, и навѣрно бы го раскъсалъ, ако азъ спомаганъ отъ слугитѣ не быхъ го отървалъ отъ рѣцѣтъ му.

О! истина думамъ, тази страшна сѣѣна беше една ужасна минута!

— Испждете ги, испждете тѣзи разбойници отъ къщата ми, викаше Князьтъ блѣденъ и позелниль като смъртникъ.... утрѣ ще си отмѣсти въ правосѣдіето!....

Азъ уловилъ бѣхъ Якинта за рѣка и ся мѣчехъ да го завлека изъ къщи, но прехласваніето му беше толкозь голѣмо щото нето моленія нето заплашванія чуваше.

— Да, утрѣ, викаше Якинтъ непресечно, утрѣ, нека бжди утрѣ.... и благодари Бога че си ты башата на Варвара, инакъ и сега быхъ измилъ съ кръвта ти хулжжъ що ми изрече.

— Да си ходимъ Якинте, за Бога, да си ходимъ, думмахъ му, но пауесто.

— Да, да си ходимъ, да си ходимъ защото тука ще ся задушъ.... трѣбува ми чистъ въздухъ.... Но добръ да внимавашъ Княже, да не направипъ нѣщо зло на невиниата си дщери, защото заглѣвамъ ти ся, нето правосѣдіе, нето тъмница, нищо не може въспрѣ отмѣщеніето ми.... Да си ходимъ.... да си ходимъ!

И влаченъ отъ менъ и отъ слугитѣ сполучихмы да го извлечемъ вѣнъ отъ палата, дѣто бѣхмы намѣрили нещастіето си.

Като излѣзохмы на пѣтя, Якинтъ падна на каманитѣ призетъ отъ едни страшни припадѣци. Устнитѣ му блбрехъ ту отмѣстителны думы, ту любовны, но името на Варвара повтаряше най често.

Азъ ся нампрахъ въ най неприятно положеніе. Нощта